

Alweer een maand is aan ons gepasseerd. Het is hier niet stil geweest, integendeel! **Het**
vervolg:

Wild haalt Arsenal één voor één de binnen tijdens de zondaagse competities tussen de dorpen. Volgens Nick ontbrak het aan tactiek en coördinatie. Dit had als gevolg dat onder het goedkeurend oog van de alcalde (burgemeester) en hevig gelach van de omstaanders, de gehele ploeg aan Nicks training werd onderworpen. Het is voorlopig bij 2 trainingen gebleven...

20 dagen na zijn geboorte werd "mijn" eerstgeborene gedoopt tot Nico(las). Er volgden nog twee bevallingen met steeds een meisje als resultaat. De één beviel op het bed en de ander op de knieën, de traditionele bevallingshouding. Nog een leuk weetje: 20 tot 30 dagen lang blijft de moeder op haar houten bed liggen om af en toe op te staan om in de Chuj te kruipen samen met haar baby. De Chuj is een stenen hut die als sauna functioneert. Zéér eng als je op je kraambezoek zowel moeder als baby bloedheet en roodgekleurd aantreft.

Als dief wordt je hier beter niet gepakt. Zo werden drie "ladrones" één voor één "opgehaald" uit hun huizen. Voorafgegaan door de burgemeester en zijn jachtgeweer, werden ze meegesleurd naar de gemeenschapsruimte waar ze elke een paal kregen toegewezen om er daarna aan te worden vastgebonden. Onder luid gejoel, werden ze één voor één met de elektriciteitskabel geslagen. Als de Yalanhuitzers het heft in eigen handen nemen, ben je liever ver weg dan dichtbij.

Aangezien we deze maand de 90 dagen van ons visum vervulde, moesten we even de grens over naar Mexico. Een rit die meer obstakels met zich meebracht dan we hadden kunnen denken. Samen met twee patiënten, die we voor onderzoek in Huehue moesten afzetten, werden we tegengehouden door een gigantische manifestatie. Geen voetganger, noch auto mocht die dag door. Een scène maken dan maar? Zo vonden Nick en ik onze weg naar de leider van de groep. Na een discussie van een uur.. (*"Laat enkel de zieke door"* zei de man. Natuurlijk ..laat de zeventigjarige hartpatiënt maar zes uur door de bergen wandelen ...), werden we doorgelaten. Daar reden we dan door de groep mensen met de leider in zijn Che Chuevara T-shirt met de rode vlag zwaaiend achter op onze pick-up. Twee uur later hadden we platte band... We zijn uiteindelijk in San Cristobal geraakt en hebben er ten volle van genoten. Taart, koffie, veeeeeeeeel vlees, uitgaan, dansen en shoppen! Af en toe mogen we ons toch eens laten gaan. Na twee dagen keerden we terug met een nieuwe verblijfsvergunning! Maar de orkaan Matthew had zijn schade op de weg achtergelaten. Een enorme "derrumbe" (zie foto) versperde ons de weg en verplichte ons een dag langer in het grensdorp te blijven.

De meest gegoede familie in het nabije dorp, is neergeschoten teruggevonden naast hun auto. Zowel moeder, vader als 16-jarige zoon lieten hierbij het leven. Zeer triestige situatie die hier en in de omliggende dorpen veel commotie heeft veroorzaakt. Er werd veel gespeculeerd maar het leek uiteindelijk om een afrekening te gaan. De man heeft veel voor de lokale bevolking gedaan.

Kort hierna bereikte ons ander triestig nieuws: Virginia (zie vorige blog) is gestorven.

Maria leert me ondertussen een paar woorden Q'Anjobal en zij begint het Nederlands een beetje te beheersen. Zowel "kalkoen" als "klotejob" zitten in haar woordenlijst.

En zo zijn we met de maand oktober begonnen. Het wordt hier kouder maar de regen begint te minderen. Het is pijpajuinentijd en de koffiebonen beginnen rijper en rijper te worden! Gegroet en tot volgende maand!

Derrumbe

